

En tørstende livsstil – Salme 42: 2-6

Når man er i ørkenen, er det af afgørende betydning, at man finder vand. Man dehydrerer og dør hurtigt uden. Hjorten skriger efter vand, stående ved et udtørret vandhul. Den ønsker at slukke sin tørst, men er afskåret fra det pga. mangel på vand. Salmisten oplevede både den fysiske tørke i ørkenen og længslen efter at være i Templet – i Guds nærvær. Han er på sammenbruddets rand. Han længes efter netop det, han mangler i sin ørkenvandring. Guds helbredende nærvær – det levende vand fra tronen.

Måske du ligesom jeg også er dårlig til blot at stille dig tilfreds med tingenes tilstand. Måske du mærker den her tørst - det her skrig efter noget andet – noget mere. Måske du også kan identificere dig med den fortvivlelse, Salmisten sætter ord på. Hvordan er dit liv lige nu, hvis du er ærlig? Er du i en ørken? Er der kampe – er der krise? På en måde, kan man så sige som min gamle psykolog: "Tillykke med din krise!" Det er nu engang sådan, at man er mere tørstig i en ørken end i et tempereret rum med aircondition og den rette luftfugtighed.

I ørkenen bliver det vigtigste igen vigtigst – at få slukket tørsten. Ørkenen bliver dit "wake-up call". Hvad slukker din tørst? God vin, hygge, ting, fravær af problemer, velopdragne børn, en driftsikker bil, penge i banken? Søger du friskt levende vand fra livets kilde eller nøjes du med lunkent brakvand?

For at kunne finde det levende vand, må nogen af os overvinde vores frygt for ensomhed.

Vi flygter fra ensomheden, fordi vi frygter hvad den gør ved os. Gennem sociale medier, musik, tv, osv. Undgår vi stilheden, der kan være så lammende. Men samtidig med at vi skruer op for støjen, mister vi Guds tiltale. Jesus gjorde det modsatte. Han søgte ind i stilheden. Han var bevidst om Guds nærvær hele tiden og søgte stilhed, så hans far kunne tale til ham. Gad vide om Jesus var introvert eller ekstrovert? Måske begge dele? Han omgav sig med mennesker hele tiden, men måtte også søge stilheden, når der skulle "lades op" og have skærpet kurs og retning. Han, som selv var Gud, måtte tage tid i stilhed og søge Gud i bøn. Ørkenen bliver både et billede på et sted der er svært og udfordrer os – men også et billede på den vigtige ensomhed og stilhed.

Hvordan har du det med stilhed og ensomhed? Omfavner du den eller flygter du fra den?

For at kunne finde det levende vand, må nogen af os overvinde vores frygt for fællesskabet.

Salmisten længtes efter at være i Guds Hus. Han refererer til den offentlige tilbedelse lige netop i templet. Hvorfor lige templet eller tabernaklet? Vi kan da tilbede Gud hvor som helst, ikke? Skal vi forstå salmisten, skal vi forstå, at Bibelen tænker kollektivt – ikke individualistisk. Gud er personligt interesseret i dig, men har altid villet have et folk – en kirke – et fællesskab. Bibelen lærer os, at hvis det går fællesskabet godt, går det dig godt. Hvis det går fællesskabet skidt, går det dig skidt. Det er derfor i din personlige interesse, at ofre dig for gruppen – at tilsidesætte egne behov for fællesskabets bedste. Afgørende militære sejre, er ligeledes vundet fordi nogen har tilsidesat sin egen komfort – risikeret sit eget liv, for at frelse en nation.

Kristne, der er en aktiv del af en kirke, kan møde Gud på et niveau, som kirkeløse kristne ikke kan iflg. Bibelen. Muligheden for at være ét legeme, tilbede og lovsynge sammen, følge et lederskab og en overordnet vision, opbygge og velsigne hinanden, dele Guds ord med hinanden, blive en familie – alt sammen en enorm styrke. Salmisten længtes efter dette lige så meget som han længtes efter Gud selv. Tænker vi kollektivt eller individualistisk? Er vi villige til at ofre noget for hinanden? Er vi parate til at gå en ekstra mil for menigheden, til besvær for os selv? Gå på kompromis med vores selvstændighed og komfort, til velsignelse af fællesskabet? Tør vi risikere åbenhed og sårbarhed i relation med andre? *Den største udfordring i dag, er en mentalitets ændring, der igen sætter fællesskabet foran individet. Gør vi det ikke, vil menigheden dø i løbet af en generation og velfærds-samfundet i løbet af to generationer.*

Hvad er så vigtigst for at få stillet vores tørst – ensomhed eller fællesskab? Iagttager vi Jesus selv forstår vi, at vi har desperat brug for begge dele! Hvis ikke vi kan møde Gud i ensomheden, bliver vi distraheret i fællesskabet. Hvis vi lever i Guds nærvær i det skjulte, bringer vi det med til fællesskabet, og det giver en helt fantastisk synergi. Er du tørstig efter Guds eget nærvær?: Til dig, som oplever sorg, smerte, bekymring, længsel efter forandring. Tillykke!! Du har genfundet din tørst!

"I kampen for at bevare sult og tørst efter Gud, er den største fjende ikke djævelen, men æblekage. Det er ikke ondskabens buffet, der sløver vores appetit efter det himmelske, men vores konstante trøstespisning af verdens bord. Det er ikke de sencurerede voksenfilm, men de stuerene, ligegyldige programmer fra tv og youtube, som slukker vores tørst efter det levende vand." – John Piper